

noſz we nietkzischem Žiwenju hjescheče nedokonjana je. Pschetož wona ſama neje, ale Krystussa ſo dierži, kotrehož dla tak derje, ta Parſchona, jako te Škutki, tajkeje ſapocjateje Poſtluſchnoſje ſo Bohu lubja, we tymi, kij wjerja. Kajž teſch iim Krystussa dla to wodate budže, ſchtož na tajkej Poſtluſchnoſzi hjescheče braſhne je.

Tak dyrbimy Mojsaſa a tych Prophetow poſtluſhac̄, ſo bychmy ſnih wukli do Krystussa wjeric̄, a fromni bydž. To ton bohaty Muž neje czinit, teho dla dyrbi wjeczne ſatamann bydž, a czerpic̄ ſewſchitkimi tymi, kij Mojsaſa

a Prophetow maja, a toſla po ſich Prjedowanju neczinja. Eži pak, kij jich poſtluſhaju, to je, do Krystussa wjerja, a wedža, ſo nam Boh jeho dla chze nadny bydž, a niz te Kjechi pschirachnowac̄, ale nas ſbožnich cimic̄, kotsiž teſch potom we Bohabojoszi žiwi ſu; Ćierta a ſwoje Ćjete nepoſtluſhaju, ale na Bože Štowę a Wohl u ladaju, eži ſu eži ſami, kij Lazarusſej do Abrahameho Klina ſluſheju a kivječinej ſbožnoszi pschindž dyrbja. Beemu pomhai nam Boh ſwojego Syna JEsuſa Bryſtuſa dla psches ſwojego ſvjataho Ducha, Žamen!

Na Druhi Nedželu po ſvjatej Trojizy.

Sbožni ſu, kij po Prandoszi kodni a teſch laczni ſu,
Bohu nespodobne Stosje hidža ſytej Wutrobu,
Teſho nebeſkeho dla;
Wo to ſwjetne nerodža,
Uteſju ſswjetnem pokileni,
Tajzy hidža naſyčeni. Žamen!

Neje Božo! Kij ty wſchitkich Ćtowekow ſtwojej krafnej Vecjeri, kotrež ty tu na ſemi hottujesch, psches twojich Wotrocikow wutrobnje proſyſch. Kij ty jich nufujesch, ſo bychu nuž ſchli, a twoj Dom, tu Kſcheszijant ſu Zyrkej, napeinili. Haj, kij ty haben tym ſamym, kotsiž teſe tudy neſappija, jenu wjecznu Vecjer, ton ſkwaf teho Zehnecja, pschihottowat ſu. Daj ſchaf nam twojego Ducha, ſo nebychmy niž bes tymi besbožnomi Samoliveremi byli, kij ſo ſchelkeho Merjada dla tym Držbam ſapowetja, a ſo ſe ſwjetnymi braſhnymi Wjezami ſamolwja. Alle ſbudj we nas ſtajny duchomny God a Lacznosz, ſo bychmy moſtawischi ſcheho bjezeli, dyž twoj Loh ſaklincji: Pojče, wono je ſcho horrowe! A dyž nas Delila (naſche ſte Za- doſſe) ſtymi ſwojimi leſnymi Philſtiſkimi towarzchena (menujž ſ Ćertom a ſe Gſwjetom) popanje, a ſwatkimi Strykami wędze; Da ſpoſchc̄ nam Čimſonku Mož a Gſylnosz, ſo bychmy je ſtwojej Pomožu roſtorhac̄ a pschewimyc̄ moli. My ſimy wot ſebe ſami ſtabi, tehož la bydž ty naſcha Gſylnosz. Haj cjen me, ja tje ſubje proſchu, cjen me, Kneže, ſa tobu! Mjech nam naſcheho Čbožnika JEsuſa Štowa ſtajne psched Woſiomaj ſo ſibolja: Kojjdy, kij wostaji to, ſc̄ tož jemu lubo je, mojeho Mieno dia, budje roſamo ſto krocz ſaho doſtač, a wjeczne Žiwenje herbowac̄ Matt. 19. Mjeſhimy da tu Vecjer delkach ſtom